

Múltunk és jelenünk

Nemcsak Kossuthfalva népe, hanem az egész délvidéki magyarság őszinte örömmel fogadta annak idején azt a hírt, hogy előkerült Kossuth apánk mellszobra. Az elveszettnek hitt bronzszobrot először a település művelődési házában színpadán állították fel, hogy március 15-én megcsodálhassuk és emlékezzünk mindazokra, akik az 1848-as magyar szabadságharcban mertek bátrak lenni. Van ennek már vagy tizenöt éve, de az emlékek még ma is könnyet csálnak szemembe.

Az ünnep meghitt öröme sugárzott az arcon, a termet a remény, a bizakodás töltötte be. Hittük, hogy az első magyar párt, a VMDK erősödni fog, biztunk az értelmiség segítő szándékában, reméltük, hogy a sokat emlegetett autonómiatervezetet képesek leszünk megvalósítani. Tisztában voltunk azzal, hogy a sötét Balkán nehezen fog megvilágosulni, de gondoltuk, hogy kicsi tüzek szikrái egyszer lángot vetnek, és a reménység tüze nem fog többé kialudni.

Ujjongva fogadtuk a hírt, hogy Magyarországot kivonulásukkal végleg felszabadították az oroszok. Mint a beszélni kezdő gyermek, amikor kimondja a szót: ANYA, úgy ízlelgettük mi is édes anyanyelvünk szép szavát: ANYA-ORSZÁG.

Amikor Antall József néhai miniszterelnök úr híres mondata elhangzott: „Lélekben tizenötmillió magyar miniszterelnöke kívánok lenni” – azt gondoltuk, nemcsak a határon túliak értik a szavát. December ötödike bebizonyította, hogy tévedtünk. Testvéreink megtagadtak bennünket. Az oly kedves szó már egyre ritkábban hagyja el ajkunkat. Istenem, mennyi

csalódás ért bennünket az elmúlt tizenöt évben!

Az erősnek vélt VMDK kettészakadt, végül öt magyar párt gyengítette céljaink megvalósulását. Ünnepeink fénye elhalványult. Igaz, hogy Kossuth Lajos mellszobra köztérre került, de sajnós volt olyan év, amikor pártvezetők nemhogy együtt, de még egy napon sem voltak hajlandóak emlékezni. Idén március 15-én Magyarokanizsán egy szerb pártba betagosodott magyar volt a szónok. Az összefogásra szólított fel. Vajon mit értett alatta?

Igaz, hogy Magyarországról kivonultak a szovjet katonák, de visszajöttek a kommunisták. Divat lett a liberalizmus. Gyurcsány miniszterelnök úr március 15-én az összetartozásról beszélt. - A nő, ha nőben találta meg a párját, és ha férfi a férjében, azért mi összetartozunk - mondta. Nem akarok a meleg családjaiba tartozni, elnök úr. Egyébként is, ez miért nem magánügy?

Mi van a magyar állampolgárság visszaadásával? Erről mikor szónokol? Mikor dönt róla a parlament? Vagy az újabb kilátásban lévő népszavazást várja, hogy ismét elmondjon bennünket mindenféle koldusnak, akik a magyarországi testvérek zsebéből kívánják kiemelni a zsíros forintot? De már ez sem érdekel bennünket. Meg az sem, hogy kinek milyen díjat osztogat. Ha a kitüntettek december ötödike után még képesek Önnel kezét fogni, hát lelkük rajta. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy ez sem érdekel. Fáj, hogy csalódtunk olyan emberekben, akikre korábban felnéztünk. Érthetetlen, hogy egy tál lencséért hogyan tudják eladni a lelküket, de nekik biztos megéri.

Népünk pedig vergődik. Dolgozgat, számlákat fizetget, próbál megélni. Befelé fordul, kedvetlen, egyre komorabb. Orcája barázdáit ritkán vasalja ki a felhőtlen öröm, de ha mégis előfordul, talán még remél....

Április 22-én örömnep volt Magyarokanizsán. A ragyogó tavaszi napsütésben több mint kettőszáz fiút és leánykát bér-mált Pénzes János püspök úr. A fiatalok

szépek voltak, vidámak és bizakodók. A hitre nevelték őket. Az életben sok megpróbáltatás vár még rájuk, egyet azonban tudnak. Van kihez fohászkodniuk, van ki-ben bízzanak.

Mi se keseregjünk. Pünkösöd közeleg. Csíksomlyón már készülődnek a búcsúra. Lélekben készülünk mi is. A csíksomlyói Szűzanya hazavárja gyermekeit.

